

Arrest

nr. 98 767 van 13 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind Keziah IRABOR, op 13 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*) van 16 oktober 2012, aan verzoekster ter kennis gebracht op 17 oktober 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MENS, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster kwam aan op Belgisch grondgebied eind 2010. Volgens haar verklaringen in het verzoekschrift werd zij door een Nigeriaanse man die afkomstig was uit haar dorp eenmaal aangekomen in Brussel, opgesloten in een appartement gedurende verschillende maanden. Volgens haar verklaringen nodigde de man die verzoekster had opgesloten, tijdens deze maanden mannen uit waarmee verzoekster gedwongen seksuele betrekkingen moest ondergaan.

Eind juli werd verzoekster volgens haar verklaringen achtergelaten aan een station, inmiddels hoogzwanger als gevolg van de verkrachtingen. Op 29 juli 2011 werd verzoekster naar het

politiekantoor gebracht. Daar werd haar illegaal verblijf vastgesteld en een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 28 september 2011 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris beslist dat de geldigheidsduur van het bevel mocht worden verlengd tot 21 november 2011, gezien de bevalling op 21 september 2011.

Op 9 november 2011 heeft verzoekster een asielaanvraag ingediend.

Op 12 januari 2012 heeft verzoekster een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 2 mei 2012 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie aan de arts-adviseur gevraagd te willen meedelen of de ziekte die wordt ingeroepen in het standaard medisch getuigschrift, valt onder artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet.

De arts-adviseur heeft op 7 mei 2012 een medisch advies uitgebracht, stellende dat de door verzoekster ingeroepen ziekte voor haarzelf en haar dochter niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet.

Op 9 mei 2012 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing heeft verzoekster een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) ingediend.

Op 11 oktober 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing heeft verzoekster een schorsend beroep ingediend bij de Raad.

Op 16 oktober 2012 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie beslist dat aan verzoekster een bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten d.m.v. de kennisgeving van een bijlage 13quinquies.
Dit is thans de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de persoon die verklaart te heten I. B. geboren te E. , op (in) [...] en van nationaliteit te zijn : Nigeria het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 12 oktober 2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

Op 1 maart 2013 werd het beroep van verzoekster tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2012 verworpen bij arrest nr. 98 274.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt een exceptie van gebrek aan belang op wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat verzoekster een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.(...)”

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2), wet in werking getreden op 27 februari 2012, en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen.

Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

In casu wordt niet betwist dat zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd aan verzoekster door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 oktober 2012. Voorts wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoekster onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet valt.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Bijgevolg beschikt de minister *c.q.* de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

Verzoekster betwist niet dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Gelet op de gewijzigde bepaling van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en gelet op het feit dat niet blijkt dat de verzoekster over enig verblijfsrecht beschikt, zal de staatssecretaris *in casu* niet anders kunnen doen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekster in principe dan ook geen nut opleveren.

In haar verzoekschrift geeft verzoekster aan dat zij een beroep heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal en zet zij uiteen dat zij van oordeel is dat verweerder geen bevel mocht uitvaardigen zolang er geen uitspraak is over dit beroep.

Verzoekster heeft inderdaad een opschortende procedure ingediend bij de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2012. Het loutere feit dat verzoekster een schorsend beroep had ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal maakt geenszins dat zij over een legaal verblijf beschikt. Dergelijk beroep heeft enkel tot gevolg dat tijdens het onderzoek van dit beroep geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terughouding gedwongen kan worden uitgevoerd (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet).

Naar aanleiding van het opschortend beroep dat verzoekster heeft ingediend werd haar een bijlage 35ter afgeleverd, zodat de bestreden beslissing niet ten uitvoer kon worden gelegd gedurende de procedure. Nergens valt in de vreemdelingenwet te lezen dat er geen bevel kan worden uitgevaardigd zolang de beroepstermijn tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog loopt. Overigens stipuleert artikel 75 van het vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk dat de werking van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet (met name het opschortend beroep) geen beletsel vormt voor het afgeven van een bevel onder de vorm van een bijlage 13^{quinquies}.

Verder kan worden opgemerkt dat de Raad het beroep van verzoekster op 1 maart 2013 met arrest nr. 98 274 heeft verworpen en dat haar opnieuw zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Verzoekster heeft dan ook niet het minste belang meer bij haar betoog.

De Raad dient echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna : het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verweerder in uitvoering van de vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In het verzoekschrift voert verzoekster onder meer de schending aan van de artikel 13 van het EVRM. De Raad merkt op dat deze bepaling stelt dat eenieder wiens rechten, welke in het Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht heeft op een daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie. Deze bepaling heeft geen onafhankelijk bestaan, maar kan slechts worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr. 153 232). Aangezien verzoekster geen andere geschonden verdragsbepaling aanvoert, kan geen schending van artikel 13 van het EVRM worden aangetoond.

Verzoeksters betoog doet dan ook geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van verweerder.

De exceptie kan worden aangenomen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend dertien door:	
mevr. J. CAMU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
thr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU